

Nr 21.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag angående ändrad lydelse av 48 och 149 §§ lagen den 25 maj 1917 (nr 257) om försäkringsrörelse; given Stockholms slott den 19 januari 1940.

Under åberopande av bilagda, i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogat förslag till lag angående ändrad lydelse av 48 och 149 §§ lagen den 25 maj 1917 (nr 257) om försäkringsrörelse.

GUSTAF.

Fritiof Domö.

F ö r s l a g

till

L a g

angående ändrad lydelse av 48 och 149 §§ lagen den 25 maj 1917 (nr 257) om försäkringsrörelse.

Härigenom förordnas, att 48 och 149 §§ lagen den 25 maj 1917 om försäkringsrörelse¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives:

48 §.

Jämte vad i bokföringslagen är stadgat gälle i avseende å upprättande av försäkringsaktiebolags balansräkning:

- 1) Bolagets tillgångar — — — eller anskaffande.
- 2) Andra tillgångar — — — att avlämna.
- 3) Osäkra fordringar — — — fordringar avskrivnas.

4) Under förutsättning, att de värdehandlingar, i vilka försäkringsfond jämlikt 215 eller 216 § eller premieåterbäringsreserv redovisas, beräknas kunna å tider, som med hänsyn till beskaffenheten av bolagets förbindelser prövas tillfredsställande, förvandlas i penningar till belopp motsvarande det bokförda värdet, må värdehandling, som vid räkenskapsårets slut användes till redovisning av sådan fond, kunna, utan hinder av vad under 1) stadgas, upptagas till samma värde som i näst föregående balansräkning eller, där värdehandlingen förvärvats eller anskaffats under räkenskapsåret, till det belopp, som motsvarar kostnaderna för dess förvärvande eller anskaffande.

- 5) Fast egendom — — — föregående balansräkning.
- 6) De belopp — — — sig angivas.
- 7) Förvärvat egen — — — som tillgång.
- 8) De vid — — — följande år.

Där enligt — — — inom linjen.

149 §.

Jämte vad i bokföringslagen är stadgat gälle i avseende å upprättande av ömsesidigt försäkringsbolags balansräkning:

- 1) Bolagets tillgångar — — — eller anskaffande.
- 2) Andra tillgångar — — — att avlämna.
- 3) Osäkra fordringar — — — fordringar avskrivnas.
- 4) Under förutsättning, att de värdehandlingar, i vilka försäkringsfond

¹ Senaste lydelse av 48 § se S. F. S. 1937:524.

jämlikt 215 eller 216 § eller premieåterbäringsreserv redovisas, beräknas kunna å tider, som med hänsyn till beskaffenheten av bolagets förbindelser prövas tillfredsställande, förvandlas i penningar till belopp motsvarande det bokförda värdet, må värdehandling, som vid räkenskapsårets slut användes till redovisning av sådan fond, kunna, utan hinder av vad under 1) stadgas, upptagas till samma värde som i näst föregående balansräkning eller, där värdehandlingen förvärvats eller anskaffats under räkenskapsåret, till det belopp, som motsvarar kostnaderna för dess förvärvande eller anskaffande.

5) Fast egendom — — — föregående balansräkning.

6) De belopp — — — bland skulderna.

7) De vid — — — följande år.

Där enligt — — — inom linjen.

Denna lag träder omedelbart i kraft och skall äga tillämpning jämväl i avseende å därefter upprättad balansräkning för det räkenskapsår, som gått till ända närmast före ikraftträdandet.

Utdrag av protokollet över handelsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 12 januari 1940.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, QUENSEL, ERIKSSON, BERGQUIST, BAGGE, DOMÖ.

Efter gemensam beredning med chefen för justitiedepartementet anför chefen för handelsdepartementet, statsrådet Domö:

Jag torde få anmäla uppkommen fråga om *viss ändring i gällande bestämmelser rörande upprättande av försäkringsbolags balansräkning*.

I skrivelse till försäkringsinspektionen den 12 december 1939 har *svenska livförsäkringsbolags förening* hemställt, att åtgärder måtte vidtagas för åstadkommande av sådan ändring i stadgandena under 48 § 4) och 149 § 4) lagen den 25 maj 1917 om försäkringsrörelse, att nämnda stadganden erhöles följande lydelse:

Under förutsättning, att de värdehandlingar, i vilka försäkringsfond jämlikt 215 eller 216 § eller premieåterbäringsreserv redovisas, beräknas kunna å tider, som med hänsyn till beskaffenheten av bolagets förbindelser prövas tillfredsställande, förvandlas i penningar till belopp motsvarande det bokförda värdet, må värdehandling, som vid räkenskapsårets slut användes till redovisning av sådan fond, kunna, utan hinder av vad under 1) stadgas, upptagas till samma värde som i näst föregående balansräkning eller, där värdehandlingen förvärvats eller anskaffats under räkenskapsåret, till det belopp, som motsvarar kostnaderna för dess förvärvande eller anskaffande.

Alternativt har föreningen föreslagit ändring av den i bolagens grunder stadfästa regeln för premiereservens beräkning därhän, att sådan nedskrivning av värdehandlingar, som föranletts av förändringar i ränteläget, skulle berättiga till motsvarande sänkning av premiereserven.

Till stöd för berörda förslag har föreningen anfört i huvudsak följande:

Den allmänna regeln för bokföring av försäkringsbolags tillgångar förekommer under 48 § 1) och 149 § 1) lagen den 25 maj 1917 om försäkringsrörelse och anger, att tillgångarna ej må upptagas vare sig över sina verkliga värden eller till högre belopp än som motsvarar kostnaderna för deras förvärvande eller anskaffande. Från denna föreskrift är bland annat gjort det undantaget, som omförmäles under 4) i samma paragrafer. Detta undantag innebär, under viss i momentet angiven förutsättning, att värdehandlingar, i vilka försäkringsfond jämlikt 215 eller 216 § eller premieåterbäringsreserv redovisas och jämväl näst föregående år redovisats, må kunna upptagas till samma värde som i näst föregående balansräkning. Anled-

ningen till att man medgivit nämnda undantag är den omständigheten, att de tillgångar, vari sagda fonder redovisas, endast i mindre grad behöva vara likvida. Man har, med andra ord, beträffande de ifrågavarande tillgångarna ansett det vara förenligt med trygghetens krav att icke låta sådana förändringar i marknadsvärdet, som kunna vara av övergående natur, föranleda nedskrivningar.

De angivna lagbestämmelsernas tillämpning leder emellertid under nu rådande förhållanden på penningmarknaden till icke önskvärda konsekvenser.

Under de senare åren har den undan för undan vikande räntan haft till följd att försäkringsbolagen måst vidtaga särskilda åtgärder för att anpassa sig efter ränteläget. Den räntefot, som i de av Konungen stadfästade grunderna fastställts för beräkning av premiereserven, har under de fem senaste åren upprepade gånger sänkts. En följd härav har blivit, att de äldre premiereserverna måst omräknas efter lägre räntefot. Den på grund härav erforderliga ökningen av premiereserverna har fördelats på en övergångstid av upp till femton år.

Ehuru den nu inträffade förändringen i ränteläget ytterst innebär en konsolidering av bolagens ställning, kommer det oaktat, om man bibehåller nu gällande bestämmelser, den bokmässiga balansen att visa motsatt förhållande därigenom, att man samtidigt tvingas att till följd av övergångsbestämmelserna höja premiereservens skuldpost och att till följd av ränteläget nedskryta tillgångarna. Nuvarande nedskrivningsregler gälla dels under räkenskapsåret förvärvade obligationer, dels även sådana äldre obligationer, som icke använts för redovisning av försäkringsfond eller premieåterbäringsreserv. Om premieåterbäringsreservens redovisning i särskilda värdehandlingar finnas föreskrifter endast för de blandade bolagen. I den mån övriga livförsäkringsbolag på eget initiativ prestera en särskild redovisning av tillgångar motsvarande premieåterbäringsreserven få bestämmelserna under 4) naturligtvis tillämpning även för dem.

Den bästa lösningen av ovannämnda spörsmål torde vara att åvägbringa en lagändring. För att icke föregripa en mera allmän revision av lagen om försäkringsrörelse har föreningen inskränkt förslaget till lagändring så, att detsamma icke blivit mera omfattande än den nu rådande situationen kräver. Föreningen föreslår därför icke någon lättnad i bolagens allmänna skyldighet att bokföra tillgångarna efter verkliga värdet utan endast en ändrad lydelse av undantagsbestämmelserna under 4). Mot själva tankegången i detta moment finner föreningen icke anledning att göra någon erinran. Föreningen föreslår endast en ny utformning, som gör bestämmelsernas tillämpning mindre snäv. Denna utformning står i överensstämmelse med det norska lagförslag i fråga om tillsynslagstiftning, som förelegat sedan 1937.

Vid upprättande av förslaget till lagändring har föreningen beaktat likviditetskravet i gällande lag. Detta likviditetskrav innebär, att avvikelse från verkliga värdet icke får ske i vidare mån än att obligationerna beräknas kunna å tidit, som med hänsyn till beskaffenheten av bolagets förbindelser provas tillfredsställande, förvandlas i penningar till belopp motsvarande bokförda värdet. En svaghet i denna likviditetsregel kan synas vara, att storleken av de likvida medel, som kunna komma att tagas i anspråk för återköp och belåning av försäkringsbrev, icke kan förutberäknas. Ett korrektiv härutinnan utgör emellertid bolagens möjlighet att genom förändringar av räntefoten reglera efterfrågan på livförsäkringslån.

Med anledning av rådande kursläge å obligationer är det angeläget, att lagändringen åvägbringas så tidigt, att densamma kan komma att tillämpas å boksluten för räkenskapsåret 1939. Skulle detta emellertid icke låta sig

göra, kan man såsom ett modus vivendi också tänka sig att ändra grunderna för premiereservens beräkning. Med anledning härav har föreningen upprättat förslag till ändring i nämnda grunder, avsett att, om en omedelbar lagändring icke låter sig genomföra, rekommenderas bolagen för ansökan om stadfästelse.

Förslaget innebär en modifikation av den i grunderna fastställda regeln för premiereservens beräkning på så sätt, att nedskrivning av värdehandlingar, som föranletts av förändringar i ränteläget, bör medföra motsvarande sänkning av premiereserven. En sänkning av denna fond är i själva verket en återgång till högre räntefot utan att man bundit premiereservens beräkning vid en sådan. Vidare innebär förslaget, att man vid premiereservens bestämmande skall taga hänsyn till uppskrivning av värdehandlingar, så att om uppskrivning ägt rum med visst belopp, premiereserven bestämmes lika mycket högre.

Förslaget till grundändring är till sin omfattning överensstämmande med förslaget till lagändring genom att bestämmelserna endast avse värdehandlingar, vari försäkringsfonden och premieåterbäringsreserven redovisas.

De föreslagna jämkningarna i premiereserven böra för de olika bolagen hänföra sig till den tid, som för varje bolag är bestämd för övergång till lägre räntefot.

Försäkringsinspektionen, som med utlåtande den 30 december 1939 överlämnat föreningens framställning till Kungl. Maj:t, har för egen del anfört följande:

Den sänkning av räntenivån, som fortgått under de senare åren, har medfört, att de försäkringsbolag, vilkas rörelse omfattar livförsäkring och brandförsäkring för all framtid, varit nödsakade att övergå till en lägre räntefot — i regel 3 procent — vid beräkning av premiereserven för äldre försäkringsbestånd. Detta har i sin tur föranlett skyldighet för bolagen att verkställa en högst betydande ökning av ifrågakvarande reserver — i runt tal med 260 miljoner kronor. I enlighet med av Kungl. Maj:t stadfästa grunder skall ökningen av premiereserven hos flertalet av bolagen ske under loppet av viss period. Under de senaste månaderna av 1939 har en väsentlig höjning av räntenivån ägt rum.

De förskjutningar i räntenivån, som ovan berörts, hava sålunda försatt bolagen i en egenartad situation. Å ena sidan har de senaste årens sjunkande räntenivå tvingat till betydande ökning av bolagens premiereserver, alltså en ökning av balansräkningarnas skuldsida. Å andra sidan hava på grund av den under de senaste månaderna inträdda räntestegringen marknadsvärdena å obligationer i avsevärd mån sjunkit, varigenom bolagen till följd av huvudregeln i 48 och 149 §§ lagen om försäkringsrörelse ställts inför nödvändigheten att företaga betydande avskrivningar, innebärande en minskning av balansräkningarnas tillgångssida. Visserligen äga bolagen enligt 4) av nämnda paragrafer att under viss förutsättning upptaga tillgång, som användes och jämväl nästföregående år använts till redovisning av försäkringsfond eller premieåterbäringsreserv, till samma värde som i nästföregående års balansräkning, men då bolagen i många fall dels under innevarande år inköpt stora obligationsposter efter vid tidpunkten för inköpen gällande höga marknadskurser, dels redan föregående år innehaft efter dylika kurser bokförda värdehandlingar, som icke använts för sådan redovisning, kommer i nuvarande situation tillämpning av nämnda huvudregel att drabba bolagen synnerligen hårt.

Till följd av gällande lagstiftning tvingar såväl räntesänkningen som räntehöjningen bolagen att redovisa en försämrad ekonomisk ställning — en

oegentlig situation, helst som den inträffade räntestegringen i realiteten förbättrat deras ställning. Vad likviditetsfrågan angår, hava nämligen bolagen på nuvarande utvecklingsstadium icke behov av att förevarande fonder i någon större utsträckning redovisas med likvida tillgångar, då även en av utomordentliga förhållanden framkallad stark ansvällning av likviditetsbehovet beräknas kunna täckas dels av de årligen inflytande kontanta medel, vilka under nu rådande förhållanden med i stort sett normal dödlighet och normal belåning av livförsäkringsbrev åtgå till ökning av fonderna, dels av medel, som frigöras genom successiv inlösning av obligationer eller i övrigt av hos bolagen upptagna lån. Det väsentliga beträffande bolagens tillgångar är att de giva en ränteavkastning, som minst motsvarar den räntefot, vilken enligt grunderna skall tillämpas vid premiereservens beräkning.

Inspektionen har övervägt, huruvida det under 1) av 48 och 149 §§ använda uttrycket »verkliga värden» skulle kunna tolkas såsom innebärande något annat än marknadsvärdena, i vilket fall det kunde anses ligga inom inspektionens befogenhet att medgiva bolagen att uppföra efter utgången av nästföregående räkenskapsår inköpta obligationer till högre kurser, i den mån dessa obligationers ränteavkastning lämnade skäl härför. Härom anförde inspektionen på sin tid följande:

»Då försäkringsinspektionen den 17 mars 1909 avgav yttrande över förslaget till aktiebolagslag, var försäkringsinspektionen av den åsikten, att föreskriften, att tillgångar ej finge upptagas över 'verkliga värdet', icke vore att tolka så, att tillgångar ej i något fall finge upptagas över deras marknadsvärde. Nämnda lagförslags senare behandling har emellertid givit vid handen, att föreskriften, som införts i såväl aktiebolagslagen som banklagen, verkligen skall så tillämpas av aktiebolag och banker.»

Sagda förhållande föranledde inspektionen att för värdehandlingar, vilka användas till redovisning av viss försäkringsfond, föreslå en särbestämmelse, vilken efter omarbetning intogs under 4) av 48 och 149 §§. En sådan bestämmelse hade varit överflödig, därest med verkligt värde kunde förstås ett högre värde än marknadsvärdet, och man synes därför nödgad draga den slutsatsen, att lagstiftaren ansett verkligt värde liktydigt med marknadsvärde. Däremot har inspektionen icke alltid ansett sig behöva som verkligt värde välja marknadsvärdet just vid räkenskapsårets utgång, därest sistnämnda värde tillfälligtvis avvikit från vad som kunnat betraktas såsom normalt marknadsvärde och en snar återgång till detta värde kunnat förväntas. I nu förevarande situation har emellertid inspektionen icke ansett sig kunna giva nämnda lagrum en sådan tillämpning, då det icke föreligger några påtagliga skäl att räkna med en snar återgång till den låga räntenivå, som rådde under innevarande års första hälft.

Beträffande stadgandet under 4) av 48 och 149 §§ anförde de sakkunniga, vilka erhållit i uppdrag att omarbета detta stadgande, i skrivelse den 10 juni 1916 följande:

»En förutsättning för att premiereservens och premieåterbäringsreservens tillgångar skola kunna bibehålla oförändrade bokföringsvärden, även om marknadsvärdena bliva lägre, är givetvis, att de vid sin inläggning i fonden ej upptagits till för höga värden. Enligt 228 § tillkommer det försäkringsinspektionen att vaka över att de till redovisning av premiereserven avsatta tillgångar äro tillräckliga. Alltså äger försäkringsinspektionen att, när ett bolag inköpt t. ex. obligationer och inlagt dem i premiereserven, ingå i prövning om det värde, vartill de upptagits, kan lämnas utan anmärkning, varvid naturligtvis försäkringsinspektionen icke godkänner ett värde som motsvarar en effektiv räntefot, som är lägre än fondräkningens räntefot eller som i betraktande av obligationernas art icke anses erbjuda en till-

räcklig säkerhetsmarginal gentemot sistnämnda räntefot. Sådan prövning har tydligen försäkringsinspektionen rätt att göra även i fråga om premieåterbäringsreservens tillgångar.»

En bidragande anledning till att ifrågavarande moment givits så begränsad omfattning som fallet är torde hava varit, att man vid tidpunkten för dess tillkomst ej räknade med så stora och hastiga förändringar i räntenivån, att något mera betydande nedskrivningsbehov skulle uppstå i fråga om värdehandlingar, som för första gången användas för redovisning av ifrågavarande fonder.

Den senaste höjningen av räntenivån bör enligt inspektionens mening icke utan mycket starka skäl redan nu föranleda höjning av den räntefot, som skall tillämpas vid premiereservens beräkning. Av denna anledning anser inspektionen föreningens alternativa förslag icke heller böra komma i åtanke. Med hänsyn till det ovan anförda finner inspektionen däremot en ändring av 48 § 4) och 149 § 4) i överensstämmelse med föreningens huvudförslag påkallad.

Inspektionen har övervägt införande i den föreslagna bestämmelsen av ett stadgande, som skulle giva uttryck för inspektionens rätt att redan vid inläggande i fonderna av värdehandlingar, varom nu är fråga, verkställa prövning av deras värde. Ett dylikt stadgande vore i full överensstämmelse med de sakkunnigas här ovan citerade uttalande angående förutsättningen för tillämpning av stadgandet under 4) i berörda paragrafer. Inspektionen har emellertid avstått från denna tanke. Då, på sätt de sakkunniga anført, inspektionen äger att ingå i prövning i fråga om det värde, vartill redan pantsatta värdehandlingar upptagits, bör det enligt inspektionens mening ligga i bolagens intresse att — till undvikande av anmärkning senare från inspektionens sida — redan då värdehandling första gången användes för pantsättning, nedskrivning sker till ett värde motsvarande en effektiv räntefot, som icke är lägre än den räntefot, som ligger till grund för beräkning av premiereserven resp. premieåterbäringsreserven, eventuellt med beaktande av att en tillräcklig säkerhetsmarginal förefinnes. Inspektionen har för avsikt att, därest förslaget genomföres, tillämpa de modifierade värderingsreglerna på sätt nu antytts.

Föreningen har framhållit angelägenheten därav, att förevarande lagändring åvägabringas så tidigt, att densamma skall kunna tillämpas å boksluten för innevarande räkenskapsår, alltså redan för år 1939. Inspektionen vill understryka behovet härav.

Av det ovan anförda torde framgå, att det är det nuvarande tidsläget, som föranlett här framlagda förslag om lagändring. En lagändring i förslagets syfte bör därför enligt inspektionens mening få provisorisk karaktär. En mera ingående prövning av de spörsmål, vilka här ovan berörts, torde böra anstå, till dess det för närvarande vilande arbetet på en mera allmän översyn av lagen om försäkringsrörelse och därmed sammanhängande frågor återupptages. En dylik prövning måste också bliva beroende av de resultat, vartill man slutligen kommer i fråga om motsvarande ämnen för aktiebolagens del.

Departements-
chefen.

Såsom försäkringsinspektionen framhållit hava ändringarna i ränteläget medfört, att försäkringsbolagen för det nu tilländalupna räkenskapsåret måste i balansräkningen å ena sidan enligt de av Kungl. Maj:t senast fastställda försäkringsgrunderna redovisa ökad skuldbörda i form av större premiereserv samt å andra sidan till följd av gällande lagstiftning å tillgångssidan i åtskilliga fall upptaga till nedskrivna belopp värdehandlingar, vilka av bolagen avses för samma redovisning. Jag biträder uppfattningen, att

den härigenom skapade situationen ej är tillfredsställande. En nära till hands liggande utväg kunde synas vara, att Kungl. Maj:t genom ändring i försäkringsgrunderna medgäve höjning av den räntefot, efter vilken premiereserven skall beräknas. Emellertid delar jag försäkringsinspektionens mening, att, i betraktande av den förhållandevis korta tid under vilken det högre ränteläget å penningmarknaden hittills varit gällande, denna utväg icke för närvarande är lämplig. Däremot förefaller det, som skulle en godtagbar lösning kunna vinnas med det av svenska livförsäkringsbolags för-
 ening framlagda, av försäkringsinspektionen understödda lagändringsförslaget. Förslaget innebär, på sätt inhämtas av det föregående, i huvudsak den avvikelser från nu gällande bestämmelser, att värdehandling, som av ett försäkringsbolag förvärvats eller anskaffats under räkenskapsåret, får, oavsett dess verkliga värde, i balansräkningen bokföras till belopp, motsvarande kostnaderna för förvärvandet eller anskaffandet, förutsatt att handlingen beräknas kunna å tid, som med hänsyn till beskaffenheten av bolagets förbindelser prövas tillfredsställande, förvandlas i penningar till belopp, motsvarande det bokförda. Ett dylikt stadgande inverkar självfallet ej på den prövningsrätt, som enligt 228 § lagen om försäkringsrörelse tillkommer försäkringsinspektionen i fråga om tillgångar, varmed försäkringsfond eller premieåterbäringsreserv redovisas. Såsom tidigare erinrats är en liknande avvikelse från huvudregeln om tillgångarnas bokförande till deras verkliga värde medgiven redan enligt nuvarande lagstiftning, nämligen beträffande värdepapper, som redovisats jämväl i näst föregående balansräkning och där upptagits till högre värde än det senare gällande. Jag tillstyrker, att en utvidgning av sistberörda undantagsbestämmelse i enlighet med vad i ärendet föreslagits nu genomföres.

De nya bestämmelserna torde böra utfärdas snarast möjligt. För att syftet med desamma skall uppnås, böra de erhålla tillbakaverkande kraft så till vida att de göras tillämpliga beträffande upprättandet av balansräkningar avseende tiden från och med det senast förflutna räkenskapsåret. I anslutning till vad försäkringsinspektionen anfört må framhållas, att förslaget givetvis icke avser att föregripa den av inspektionen berörda utredningen om en allmän översyn av gällande lagstiftning på försäkringsområdet.

Föredraganden hemställer, att lagrådets utlåtande över ett i överensstämmelse med vad sålunda anförts inom handelsdepartementet upprättat förslag till lag angående ändrad lydelse av 48 och 149 §§ lagen den 25 maj 1917 (nr 257) om försäkringsrörelse, av den lydelse bilaga¹ till detta protokoll utvisar, måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställa bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

Nils Sehlberg.

¹ Denna bilaga, vilken är likalydande med det vid propositionen fogade lagförslaget, har här uteslutits.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 18 januari 1940.

N ä r v a r a n d e:

justitieråden EKLUND,
LAWSKI,
VON STEYERN,
regeringsrådet HJÄRNE.

Enligt lagrådet den 17 januari 1940 tillhandakommet utdrag av protokoll över handelsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 12 januari 1940, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över uppriktat förslag till *lag angående ändrad lydelse av 48 och 149 §§ lagen den 25 maj 1917 (nr 257) om försäkringsrörelse*.

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av byråchefen H. A. Prawitz.

Lagrådet lämnade förslaget utan erinran.

Ur protokollet:
G. Lindencrona.

Utdrag av protokollet över handelsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 19 januari 1940.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, QUENSEL, ERIKSSON, BERGQUIST, BAGGE, ANDERSSON, DOMÖ.

Chefen för handelsdepartementet, statsrådet Domö, anmäler efter gemensam beredning med chefen för justitiedepartementet lagrådets den 18 januari 1940 avgivna utlåtande över det den 12 januari 1940 till lagrådet remitterade förslaget till lag angående ändrad lydelse av 48 och 149 §§ lagen den 25 maj 1917 (nr 257) om försäkringsrörelse samt hemställer, att förslaget, som av lagrådet lämnats utan erinran, måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdde hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

Åke Hartvig.